

म किन ख्रीष्टियन भयँ ?

बिल सुविज्की

प्राक्कथन

हाम्रो कानून मञ्चमा एक समयमा साभेदार रहेका न्यूजिल्यान्डमा नाम चलेको वकिलले केही बर्षअघि तपाईं किन ख्रीष्टियन हुनु भयो भनेर मलाई सोधेका थिए । निम्न पृष्ठहरूमा त्यस प्रश्नको जवाफ छ...

विषय-सूचि

अध्याय १ शुरुका दिनहरू	२
अध्याय २ किशोर अवस्थाका दिनहरू	४
अध्याय ३ विवाह	६
अध्याय ४ मण्डली परिवार	८
अध्याय ५ परिवार	१०
अध्याय ६ परिवर्तनको समय	११
अध्याय ७ परमेश्वरले प्रेम गर्नुहुन्छ	१२
अध्याय ८ म अल्भिफ्रँ	१५
अध्याय ९ नयाँ जन्म पाएँ	१८
अध्याय १० परिवर्तन भएको परिवार	२०
अध्याय ११ येशूको साक्षी	२१
अध्याय १२ परमेश्वरको आश्चर्यकर्म	२३
अध्याय १३ तपाईं नि त ?	२८

अध्याय एक शुरुका दिनहरू

म आठ वर्षको हुँदा मेरो चार वर्षे भाइलाई क्यान्सर लाग्यो । क्यान्सर रोगले मेरो भाइ ६ महिना पछि बित्यो । म त्यति बेला साह्रै दुब्लो थिएँ । उ बित्ने दिनमा म घरछेउको मैदानमा खेलिरहेको थिएँ । घरमा तुरुन्त आऊ भनेर मलाई कसैले बोलाइरहेको सुने ।

केही नराम्रो घटना भएको छ भन्ने मलाई लाग्यो अनि म घर पछाडिको भन्ज्याडबाट छिटो-छिटो चढ्दै गर्दा परेरेर बस्नु भएको मेरी आमाले मलाई अँगालो हालेर रुँदै भन्नुभयो, “हामीसँग भएको बाँकी जे जति छ, तिमी नै हो ।” मेरो भाइ बितेछ भनेर मैले चाल पाइहालें । मेरो भट्केलो दाजु त हुनुहुन्थ्यो तर उहाँहरूको विवाह भएपछि जन्मेको छोरोचाहिँ म मात्र थिएँ ।

धेरै वर्षपछि मेरो आमाले मलाई तिम्रो भाइ केथले मर्ने बेलामा आफ्नो सुतेको कोठाबाट “बाबा र आमा मकहाँ चाँडै आउनुहोस्” भनेर बोलाउँदै गरेको सुन्नुभएको कुरा बताउनु भयो । उहाँहरू दौडेर भाइ सुतेको कोठातिर लाग्नुहुँदा केथ पूर्णरूपमा निको भएको अवस्थामा बसिरहेको देखेर उहाँहरू अचम्म मान्नु भएछ । भाइको वर्ण पनि फेरिएको र त्यतिबेला उ एकदमै स्वस्थ भएको देखिन्थ्यो रे । उसले बाबा आमातिर हेरेको थिएन रे । उसले ठूलो आशा राखेजस्तै गरी माथितिर हेर्दै भनेछ “बाबा-आमा, अहिले म जानुपर्छ । बिदा ।” त्यसपछि उ बितेछ ।

बाइबलले परमेश्वरका स्वर्गदूतले सधैं नानीहरूको मुहार प्रतिविम्बित गर्दछ भनेर बताउँछ । कुनै पनि बालक बुझ्ने उमेरमा पुगेको छैन भने उसले न्याय आसन अघि खडा हुनुपर्दैन । यदि बुझ्ने उमेर नपुग्दै कुनै बालक बितेमा उनीहरू कुनै प्रकारको न्यायको सामना नगरीकन परमेश्वरको उपस्थितिमा प्रवेश गर्दछन् ।

केथको निमित्त स्वर्गदूत आएका थिए भन्ने कुरामा मलाई कति पनि शंका छैन । उसले बित्ने बेलामा स्वर्गदूतलाई हेरिरहेको थियो । त्यसैले यस्तो आनन्द र आशासहित उसले माथितिर हेर्दै थियो ।

निकै लामो समयसम्म थलिएपछि (उमेर नपुग्दै) मेरो जोडी बितेको घटना मैले देखेकी छु भनेर एक जना महिलाले मलाई भनेको कुरा अब पनि भल्भली संभिरहेको छु । उनीहरूले विवाह गरेका थिएनन् रे । म त्यो दृश्य कहिलै पनि बिर्सन सकिदैन भनेर उनले मलाई भनिन् । उनको जोडी ओछ्यानमा उठेर बसेछन् । उसको अनुहारमा त्रासको दृश्य देखिएछ र उसले मर्ने बेलामा “नाइँ, नाइँ, नाइँ” भन्दै चिच्याउन थालेछ । वास्तवमा भन्नुपर्दा उसको लागि स्वर्गदूतहरू आएका थिएनन् । अन्तिम न्यायको निमित्त उसलाई नरकतिर लैजान भनेर शैतानको दुष्टशक्तिहरू आएको थियो ।

न्युजिल्यान्ड निवासी इयान म्याक कोरम्याक नाम गरेका एक जना ब्यक्ति मरे अनि केही क्षणको निमित्त नरकतिर गए । उनको मृत्युले नरकलाई कहालीलाग्दो अन्धकार र पिडाको रूपमा चित्रण गर्दछ । इयानले आफ्नो जीवन प्रभुमा अर्पण गर्ने मौका पाओस् भनेर प्रभु येशूले आफ्नो अनुग्रह र दयामा आफैँलाई उसको मृत्यु हुनु अघि प्रकट गर्नुभएको थियो ।

येशूले उसलाई नरकबाट तानेर निकाल्नुभयो र त्यसपछि उसलाई स्वर्ग देखाउनुभयो । परमेश्वरले उसलाई पृथ्वीमै फर्केर जाने विकल्प दिनुभयो । इयानले पृथ्वीमा फर्केर आउने विकल्प रोजे किनभने उनको विश्वासी आमाले मेरो छोरा सधैंको लागि विनाशमा गयो भनेर सोचेको चाँडैदेखि थिए

चर्च नै नजाने मेरा बाबा आमाहरू केथको मृत्युपछि ब्राद्रेन सङ्गति जान थाल्नुभयो । भाइ बितेको आठ वर्षपछिसम्म म घरेलु सङ्गतिमा जाने गर्दथे तर त्यसपछि मैले परमेश्वरलाई त्याग्ने निर्णय गरे । मलाई रेडियो सुन्न, सिनेमा हेर्न अनुमति थिएन न त खेलकुदमा लाग्न नै उत्साह मिल्थ्यो । मेरो निमित्त ख्रीष्टियन जीवन नियम-नियमले लादिएको खल्लो जीवन लाग्दथ्यो ।

“इसाई जीवन यदि यस्तै नै हो भने मलाई यसप्रति कुनै चासो छैन ।” भनेर सोच्ने गर्दथे ।

अध्याय दुई किशोर अवस्थाका दिनहरू

माध्यमिक तहको पढाइपछि कानूनमा डिग्री गर्न भनेर म विश्व-विद्यालयमा भर्ना भएँ । मेरो जीवनको मुख्य उद्देश्य भनेको नै पैसा कमाउनु थियो । यदि म वकिल भएँ भने धनी हुनेछु भन्ने मलाई लाग्थ्यो । मेरो बाबा कडा परिश्रमी हुनुहुन्थ्यो तर कहिले पनि धेरै पैसा जोगिन्न थियो ।

उहाँ माछा मार्ने काम गर्नुहुन्थ्यो र मानिसहरूको घरघरमा गएर माछा बेच्ने गर्नुहुन्थ्यो । कहिले काहिँ खर्चपात धान्न पैसा पुग्दैन थियो । साहु आएर ढोका ढकढक गर्दा मेरी आमाले ढोका खोल्नुहुन्न थियो । मचाहिँ ओछ्यानमुनि लुकेर बस्थेँ ।

त्यस्ता कुराहरूले मैले जीवनमा आर्थिक रूपमा सफलता हासिल गर्ने पछि भन्ने निष्कर्षमा मलाई पुऱ्यायो । त्यही निष्कर्ष नै मेरा जीवनको पछिल्लो २० वर्षको लागि उर्जा बन्यो ।

विश्व-विद्यालयमा अध्ययन गर्दाखेरि खर्चहरू धान्नको निम्ति विभिन्न प्रकारको आंशिक कामहरू गरे । मैले वेष्ट फिल्ड फ्रिजिड वर्कस्मा बरफ जमाउने काममा मध्यरातदेखि विहान ६ वजेसम्म शिफ्ट वर्करको रूपमा काम गर्ने गर्दथेँ । काममा आउन र जानको लागि साइकल चलाउने गर्दथेँ ।

त्यहाँ काम गर्ने केही मजदुरहरू खराब चरित्रका थिए । एक दिनको कुरा हो, मसँगै काम गर्ने एक जना मजदुरले कोही नभएको बेलामा मलाई च्याप्प समातेर यदि मसँग यौन सम्पर्क गरिन्स् भने म तँलाई जनावरको सिनो उठाएर तल भारिने लिफ्ट शाफ्टबाट हुत्याइदिन्छु भनेर धम्कायो ।

म तीन छक्क परेर उभिरहे तर भाग्यवशः त्यही बेला एक जना व्यक्ति त्यो मानिस र म भएको कोठामा टुप्लुक्क आइपुग्यो, अनि म जोगिएँ । पैसा आर्जन गर्न भनेर मैले मानिसहरूको खेतमा पनि काम गरे । मेरो पालामा विद्यार्थीहरूलाई ऋण दिने चलन थिएन ।

अन्ततः मैले कानूनी कार्यालयमा काम पाएँ । तलब भने नाम मात्रको हुन्थ्यो तर त्यहाँ काम गर्न र कानूनका व्यवहारिक पक्षहरू सिक्न पाउँदा म खुसी नै थिएँ । मैले हप्ताको ४ घण्टा मलाई काम दिने व्यक्तिको निम्ति उसको कार्यालयमा काम गर्नु पर्दथ्यो अनि हरेक शुक्रबार मैले उसको बँगैचामा रेखदेख गर्न पर्दथ्यो ।

म अधिवक्ताको रूपमा योग्य भइसकेपछि मलाई काम दिने व्यक्तिले तिमी आफैँले कानूनको वकालत गर्न शुरू गरे हुन्छ भनेर सल्लाह दिए । अब तिमी वकिलको रूपमा योग्य भइसकेका छौँ र तिमीलाई उचित तलब दिन म सक्षम छैन भनेर उनले मलाई भने । मैले अधिवक्ताको रूपमा नियुक्ती पाइसकेपछि मैले वकालतको काम गर्न थालेँ ।

अध्याय तीन विवाह

म विश्व-विद्यालयमा पाँच वर्षसम्म रहेँ । त्यसै बेला मैले टाढाबाट आएको मेरी हुनेवाला श्रीमति प्याटलाई भेटेँ । उनको सुन्दर केशराशी र नृत्य क्षमताले मलाई उनीप्रति आकर्षित हुन कति पनि समय लागेन । म उनीसँग उनको बाबुआमाको घरमा गएँ र भोलि आइतबार तिमी आऊ भनेर मैले उनलाई भने तर आइतबारको दिन म चर्च जाँदैछु भनेर उनले मेरो कुरा मानिन् । त्यसपछि मैले थाहा पाएँ प्याट त सानैदेखि चर्च जाने राम्रो विश्वासी पो रहिछन् । उनी १३ जना सन्तानहरूमध्येकी सातौँ सन्तान रहिछन् । उनी दश वर्षको हुँदा उनले आफ्ना साना भाइहरूलाई भेला पारेर सन्डे स्कूलमा लाने गर्थिन् । अन्ततः मैले मन पराएको व्यक्ति भनेको चर्च जाने व्यक्ति पर्नगयो, यद्धपी मैले उनीसँगै अधि बढने निर्णय गरे । दुई वर्षको अन्तरालमा वकिलको रूपमा योग्य भइसकेपछि मैले उनीसँग विवाह गरेँ । हाम्रो विवाह सु-सम्पन्न हुन सजिलो भने थिएन किनभने म चर्चमा विवाह गर्न चाहन्थेँ । एडिलकन पाष्टरले मलाई इसाई विश्वासमा शिक्षा नदिई विवाह गरिदिन सकिदैन भनेका थिए । उनको पहिलो कक्षामा नै उनले मसँग विवाद गर्न थाले किनभने म ब्रादरेन चर्चबाट आएको थिएँ । उनीहरूको भन्दा मेरो बाइबलीय दृष्टिकोण पूर्णरूपमा फरक थियो । अन्तमा उनले विवाद गर्न छाडेर हामीलाई विवाह गरिदिन राजी भए ।

हाम्रो विवाह भएको केही समयपछि प्रभुमा एकदमै समर्पित मेरो आमाको ४८ वर्षको उमेरमा असामयिक निधन भयो । उहाँले मेरो निम्ति धेरै वर्षसम्म प्रार्थना गर्नुभएको थियो । उहाँ प्रार्थनाको प्रतिफल हेर्नको निम्ति कहिले जिउनु भएन तर परमेश्वरले उहाँको प्रार्थनाका उत्तरहरू उचित समयमा दिनुभयो । मैले कानूनी अभ्यासमा लामो समयसम्म काम गरेँ र त्यसपछि त्यही क्षेत्रमा निर्माण हुन थालेँ । मेरो पालामा वकिलहरूले आफ्नो कानूनी सेवाको विज्ञापन गर्न पाउने अवस्था थिएन । त्यसकारण, कानूनी सेवामा नाम कमाउनको निम्ति मेरो नाम भएको हरेक समितिमा सहभागी हुने गर्दथेँ । म विद्यालय, चर्च र परिषदको समितिमा बसेंसाथै मलाई चाहने हरेक संस्थाको समितिमा पनि थिएँ । जीविकाको निम्ति तपाईँले के गर्दैहुनुहुन्छ भनेर मलाई मानिसहरूले प्रायः सोध्ने गर्दथे र म वकिल हुँ भनेर उत्तर दिएपछि मैले अक्सर गरेर नयाँ ग्राहकहरू पाउने गर्दथेँ ।

निर्माणकर्तासँग साभेदारी गरेको केही वर्षपछि मैले एउटा कम्पनी शुरू गरे । त्यस कम्पनीलाई युनिभर्सल होम भनेर नामाकरण ग-यो । यो कम्पनी पनि धेरै सफल भएर गयो । केही वर्षपछि मैले मेरा साभेदारको शेयर पनि फिर्ता गरिदिएँ ।

अध्याय चार मण्डली परिवार

म एडिलकन चर्चमा जान थाले साथै चर्चको विभिन्न समितिमा रहेर सेवा गरे । सिनोदमा रहेर काम गरे, जुनचाहिँ अकल्यान्ड डायोसिसको प्रशासक मण्डल हो । मैले अधिकांश स्थानीय चर्चहरूका पाष्टर तथा अगुवाहरू भएको समितिमा अध्यक्ष भएर काम गरे ।

छलफलहरूमा त्यति नबोल्ने तर बोल्न परेमा उचित बुद्धिमता देखाउने एक जना पाष्टर मैले त्यहाँ भेटे । एक रात उनी मेरो पछाडिपट्टि बसेका थिए र उनले मलाई यसो भने, *"बिल, तपाईंले नयाँ जन्म नपाइन्जेलसम्म तपाईंले बाइबलको कुरा कहिले पनि बुझ्नु हुनेछैन ।"* त्यसो भनेपछि उनी जुरुक्क उठेर हिँडीहाले । उनले भनेको कुरा मैले कहिल्यै बिर्सिनँ ।

म एडिलकन चर्चको अकल्यान्ड डायोसिसमा भण्डारे परिषदको अध्यक्ष भएँ । परिषदको उत्तरदायित्व भनेको विश्वासीहरूले बढीभन्दा बढी दिनुसकून भनेर उनीहरूलाई उत्साह दिनु थियो । एक दिन एक जना व्यक्तिबाट तपाईं यस बिषयमा गलत बाटोमा लाग्दैहुनुहुन्छ भन्ने पत्र पाएँ । त्यस पत्रमा तपाईंले नयाँ गरिजन्मनु र पवित्र आत्माको शक्ति पाउनु खाँचो छ भनेर लेखिएको थियो । त्यसपछि मैले मानिसहरूलाई दिने कुरामा कसरी उत्साह दिन सकिन्छ भनेर परमेश्वरबाट ज्ञान-बुद्धि माग्नु पर्ने भयो । मैले पत्र एक छेउमा थन्काएँ ।

हाम्रो वैवाहिक जीवनको शुरुका दिनहरूमा नै चारजना सन्तानहरू जन्म सकेका थिए । युनिभर्सल होममा प्रगति हुँदैथियो अनि त्यसबेला मैले आफ्नो आर्थिक आकांक्षाहरू हासिल गर्दै थिएँ । मसँग केही समयपछि नै एउटा रोल्स रोइस कार, एउटा सुन्दर डुङ्गा, समुद्र किनारमा एउटा घर साथै शहरमा ठूलो बगलो भयो । म दक्षिण पन्थी क्लबमा सहभागी भएँ र त्यसपछि त्यो एकदमै सफल स्थानिय राजनैतिक संस्थाको अध्यक्ष भएँ । २० वर्षको अवधिमा त्यसका सबै सदस्यहरू स्थानिय परिषदमा चयन हुने गर्दथे । प्याट र म नियमितरूपमा मण्डली जाने गर्दथ्यौं तर येशूसँग मेरो व्यक्तिगत सम्बन्ध भने थिएन । हामीले विश्वभरि नै यात्रा गरिसकेको र संसारका धेरै भागहरू देखिसकेका थियौं ।

त्यस समयमा न्युजिल्याण्डमा प्रचारक बिली ग्राहम आएका थिए र उनको एउटा सभामा म सहभागी भएको थिएँ । प्रभु येशूमा आफ्नो जीवन अर्पण गर्न चाहने व्यक्तिहरूलाई उनले सार्वजनिक रूपमा आह्वान गर्दा म चर्च जाने मानिस भएकोले म अगाडि जानु खाँचो छैन भन्ने मलाई लाग्यो । त्यसकारण, भित्री मनमा अगाडि जाउँ-जाउँ भन्ने हुटहुटी लागेपनि उनको आह्वानलाई मैले प्रतिकार गरिरहे ।

छ वर्षपछि फेरि उनी त्यस्तै सभाको निमित्त न्युजिल्यान्ड आएका थिए र त्यसबेला पनि अगाडि जाने उनको आह्वानलाई टेरिन् । मेरो वरिपरि भएका मानिसहरूलाई हेरेर अनि मनमनै सोचन थाले, "म अगाडि गएँ भने उनीहरूले के सोच्लान् ?" अभिमानले मलाई अगाडि बढ्न दिएन । परमेश्वरलाई फेरि पनि लत्याएँ । येशूले मेरो निमित्त क्रुशमा नाङ्गै मर्न शर्म मान्नु भएन तर म भने उहाँलाई सार्वजनिक रूपमा स्वीकार गर्न लजाएँ ।

अध्याय पाँच परिवार

आफ्नो छोराछोरीसँग मेरो त्यति राम्रो सम्बन्ध थिएन । १६ वर्षको उमेरमा एकदिन पावलले मसँग भगडा गन्यो र उसले मलाई भूँडमा पछारिने गरेर धकेली दियो । मैले बिचार गरे, "तँलाई ठीक पार्नेछु ।" मैले उसलाई "आउटवार्ड बाउन्ड" नामक कोर्समा भर्ना गरिदिएँ । न्युजिल्यान्डको दक्षिणी टापूको थकान गराउने बाहिरीय खेलमा जवान मानिसहरूको मन-तनलाई सुगठित पार्न उत्साह मिल्ने भनेर त्यो कोर्स तयार पारिएको थियो । यो छ हप्ते कार्यक्रम हो । यो कार्यक्रममा सहभागीहरूले पहाड चढ्नुपर्ने, फाडीबाट भएर साइकल चलाउनुपर्ने साथै जोरिवमपूर्ण क्रियाकलापहरू गर्नुपर्ने हुन्छ । यस कार्यक्रमले पावललाई अनुशासित तुल्याउने छ साथै जीवनमा उत्तरदायी बनाउने छ भन्ने कुरा मैले सोचेको थिएँ ।

मैले पावललाई उसको फर्कने बेलामा रेल स्टेशनमा भेटे । उसले मलाई अभिवादन गर्न मुख बाउँदाखेरि उ कठोर भएको र ख्याउटे अनि निर्दयी भएको थाहा पाएँ । उसलाई त्यो कोर्सले फाइदा गरेन रहेछ । केही महिनापछि उसले माध्यमिक स्तरको पढाइ सिध्यायो । उसले म वकिल बन्न चाहन्छु भनेर मलाई भन्यो र मैले पनि उसलाई अकल्यान्ड विश्व-विद्यालयमा भर्ना गर भनेर उत्साह दिएँ । उसले म त्यहाँ भर्ना हुन चाहन्न तर ओटागो विश्व-विद्यालयमा भर्ना चाहन्छु भनेर मसँग भन्यो । त्यो विश्व-विद्यालय न्युजिल्यान्डको पल्लोछेउमा अवस्थित छ । तिमी किन त्यस विश्व-विद्यालयमा भर्ना हुन चाहन्छौं भनेर उसलाई मैले सोधे । उसले मलाई यसो भन्यो, *"जतिसक्दो म तपाईंबाट टाढा हुन चाहन्छु "* आफ्नो छोरासँग मेरो सम्बन्ध कस्तो रहेछ ! मेरी छोरी जेनी पनि ओटागो विश्व-विद्यालयमा अध्ययन गर्न गइन् । त्यसबेला उनीहरू दुवैजना परमेश्वरबाट साँच्चिकै टाढा भइसकेका थिए । प्याट र मेरो बीचको संचारपनि खस्कँदै गइरहेको थियो । छोराछोरीहरू हुकिसकेपछि म सगैँ बस्दिन भनेर उनलाई भनिदिएँ । तरपनि हामी सम्बन्ध विच्छेद नगरी नै बस्यौं ।

अध्याय छ परिवर्तनको समय

एक साँभ हागो १५ बर्षीय छोरी मारियाले बाहिर जाने बेलामा मलाई भनिन्, “बाबा, तपाईं मसँग जानुपर्छ र आज साँभ हागो चर्चमा बोल्ने मानिसको प्रवचन सुनुपर्छ ।” सँधैँजसो म पत्रिका पढ्नमा तल्लिन भएँ । मेरो व्यापारको धेरैजसो सफलता सरकारी नीतिमा निर्भर रहेकोले पत्रिका पढ्नमा धेरैजसो समय बिताउने गर्दथेँ । मारियाको भनाइमा मेरो प्रतिक्रिया नकारात्मक थियो ।

करिब दुई घण्टापछि मारिया घर फर्किन् । उनी घर फर्कदा पनि म पत्रिका नै पढिरहेको थिएँ । उनी ढोकाबाट पस्दै भनिन् “बाबा, तपाईं त्यहाँ जानु पर्दथ्यो ।” मैले टाउकोमात्र हल्लाएँ र अँ भनिदिएँ । त्यसपछि उनले भनिन् “बाबा, उहाँ अरवपति हुनुहुँदोरहेछ ।” उनले मेरो तुरुन्त सबै ध्यान खिचिन् । पैसा कमाउने मानिसहरूप्रति म सँधैँ रुचि राख्दथेँ किनभने मेरो लागी जीवनको मुख्य उद्देश्य भनेको नै पैसा कमाउनु थियो ।

मैले उनलाई सोधे, “उसले कसरी पैसा कमाएको रहेछ ?” “टर्की बेचेर” उनले मेरो प्रश्नको जबाफ दिइन् । उनी अमेरिकन थिए । मैले मनमनै सोचे, “दश लाख डलर कमाउन कतिवटा टर्की मैले बेच्नुपर्ला ?”

मारियाले भनिन्, “बाबा, उहाँले अन्य भाषा बोल्नुभयो ।” मैले जबाफ दिएँ, “उ अन्य भाषा बोल्ने टर्की बेच्ने अरवपति होला ।” म प्रभावित भइँनँ । अन्य भाषाचाहिँ शैतानबाटको हो भनेर त्यस समयमा मैले सोच्ने गर्दथेँ ।

केही दिन पछि मेरा एकजना रसायनशास्त्री साथीले तपाईंको निमित्त हागो चर्चले प्रार्थना गरिरहेको छ भनेर मलाई भने । फेरी सेभेन्थ डे एडभान्टिस्टका एक जना मेरो ग्राहक मकहाँ आएर तपाईंको निमित्त हागो चर्चले प्रार्थना गरिरहेको छ भनेर मलाई भने । तर त्यो कुरा मलाई परेन । मलाई उनीहरूको प्रार्थनाको मतलब थिएन किनभने मैले जे गर्दछु ठीकै गर्दछु भनेर मैले विचार गरेको थिएँ ।

तर अन्तरआत्मामा भने म जीवनसँग दिक्दारी भइरहेको महसुस गरिरहेको थिएँ । कुनै न कुनै तरिकाले म दिक्क भएको थिएँ । प्याट र मेरो बीचको फाटो पनि बढ्दै गइरहेको थियो । हामी बिचको संचार अझ विग्रँदै गइरहेको थियो ।

अध्याय सात परमेश्वरको प्रेम

केही समयपछि स्थानिय एडिलकन चर्चले मलाई सहभागी हुन निम्तो दिएको थियो । त्यो निमन्त्रणा अस्वीकार गर्न गाह्रो भयो किनभने म स्थानीय मण्डलीका प्रतिनिधिहरू समुहको अध्यक्ष थिएँ । वक्ताचाहिँ विदेशबाट ल्याउने भनेर तोकिएको थियो । मैले जाने निर्णय गरे ।

के के आइपछि त्यसको निम्ति म तयारी थिइन । प्रार्थना र भजनद्वारा सभाको उदघाटन गरियो । त्यसपछि, प्रचारकले बिरामीको निम्ति प्रार्थना गर्न शुरू गरेको कुरामा मलाई अचम्म लाग्यो । त्यस समयसम्म हाम्रो भिकारले बिरामी मानिसहरूको निम्ति सामान्यरूपमा प्रार्थना गरेको मात्र मैले सुनेको थिए ।

प्रचारकले प्रार्थनाको खाँचो परेका कतिपय मानिसहरूको अवस्थाको बारेमा सभामा वर्णन गर्न थाले अनि उनीहरूलाई अगाडि आउन भनेर आह्वान गरे । प्रचारकको आह्वानलाई मानेर एकजना बाथरोगी महिला अगाडि आइन् । उनी अगाडि आउँदा मैले उनलाई चिने । उनी हिँडुलुलु गर्न नसक्ने बाथरोगी भएको मलाई पनि थाहा थियो । प्रचारकले अधिकार सहितको आवाजमा यस महिलालाई छोडेर गइहाल् भनेर बाथरोगको आत्मालाई आज्ञा गरे र उनले ती महिलामाथि हात राखेर उनको चढगाइको निम्ति परमेश्वरसँग प्रार्थना गरे । मैले कहिले पनि बाथरोगको आत्माको बारेमा सुनेको थिइन । प्रार्थना गरेको निमेषमै ती महिलाले आफ्नो हात उठाइन् र “म निको भएँ” भनेर चिच्याउँदै चर्चमा ढौढन थालिन् । उनी पूर्णरूपमा परिवर्तन भइन् र उनले निको भएको सबै प्रमाण प्रस्तुत गरिन् । परमेश्वरले कुनै पनि व्यक्तिलाई यसरी निको पार्नु भएको मैले कहिले देखेको थिइन ।

त्यसपछि प्रचारकले अन्य मानिसहरूको निम्ति पनि चढगाइको प्रार्थना गरे अनि त्यसपछि अधिकांश मानिसहरूले बृहतरूपमा शारीरिक परिवर्तन भएको अनुभव गरेको देखिन्थ्यो । त्यसपछि उनले प्रचार गर्न थाले तर उनले बोलेको कुरामा मैले त्यति ध्यान दिइन । यद्यपि, प्रचारक अत्यन्त खुसी र आनन्दित भएको देखिन्थे जुन कुरा म बुझ्न सकिदैन थिएँ ।

कट्टर विश्वासी हुनु भनेको म सानो हुँदा ब्रादरेन चर्चमा देखेको विश्वासीहरू जस्तै हुनु होला भनेर मैले सोचेको थिएँ । ब्रादरेन चर्चको चालचलन अति गंभीर हुने गर्दथ्यो र त्यहाँ आनन्द भन्ने कुरा पटककै हुँदैन थियो । प्रचारकले गल्फ र टेनिस खेल्ने गर्छु भनेपछि मैले उनको कुरा सुन्न थाले ।

बचनको अन्ततिर उनले प्रभु येशूलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्न चाहने मानिसहरूलाई अगाडि आउन भनेर आह्वान गरे । म अकल्यान्ड एडिलकन डायोसिसको भण्डारे परिषदको अध्यक्ष भएको हुँदा मैले प्रचारकको आह्वान मान्नुपछि भन्ने मलाई लागेन् । मैले महत्वपूर्ण धेरै चर्च समितिमा रहेर काम गरेको थिएँ, मेरो विश्वासीको म सल्लाहकार थिएँ साथै मण्डलीका अन्य गतिविधिहरूमा पनि सहभागी भइसकेको थिएँ ।

यद्यपि, मलाई येशूको नाम लिन लाज लाग्दथ्यो । कहिलेकाहिँ मानिसहरूले मलाई विश्वासी हो भनेर भन्दाखेरि म भित्रभित्रै खुम्चिने गर्दथे ।

सभा सकिएपछि म बिरामीहरूको निम्ति प्रार्थना गर्नेछु भनेर प्रचारकले भने । पानी र हिउँमा चिप्लेटी खेलेकोले गर्दा प्याट र म दुवैजनाको घुँडाको समस्या थियो ।

बाथ रोगी महिलालाई प्रार्थनापछि चढगाइ भएको देखेको कारण हामी प्रार्थना गरिमागूँ भनेर प्याटलाई भन्नको निम्ति मैले हिम्मत कसे । उनी मेरो भनाइमा सहमत भइन् । अभिमानको कारणले मानिसहरू भएको बेलामा मलाई प्रार्थना गरिमाग्न मन लागेन । त्यसकारण, प्रचारकले सबैजनाको निम्ति प्रार्थना गरिसकून् भनेर कुरिरह्यौँ । बिहानको २ बजिसकेको थियो । मञ्चमा उपस्थित व्यक्तित्वहरू भनेको प्रचारक, भिकार, प्याट र म मात्र थियौँ ।

प्रचारकले मलाई सोधे, “भाइ, तपाईंको निम्ति म के गर्न सक्छु ?” मलाई “भाइ” भनेर सम्बोधन गरेको मलाई मन परेन किनभने हाम्रो चर्चमा यस्तो शब्द चलाइन्दैन थियो ।

मैले उनलाई घुँडाको समस्याको बारेमा लामो वर्णन गरे । उनले मेरो कुरा धैर्यपूर्वक सुनिरहे अनि भने, “भाइ, यदि तपाईंले घुँडामा धेरै समय बिताउनुभएको भए, तपाईंको समस्या कम हुने थियो ।” उनको भनाइ मेरो मस्तिष्कमा घुस्नु एक दुई निमेष पनि लागेन । मैले धेरै समय प्रार्थनामा बिताउनुपछि भनेर उनले भन्न खोजेका थिए भनेर मैले बुझिहाले ।

न्युजिल्यान्डमा बेलायतबाट आएका मानिसलाई सम्बोधन गर्ने चलनचल्तीको भनाइ भनेको “बेलाइते” शब्द हो । मैले मनमनै भने, “तँ असभ्य बेलाइते त होस् ।” जे भएता पनि मैले उनलाई प्रार्थना गर्न लाएँ । त्यसपछि उनले प्याटलाई प्रार्थना गरिदिए । त्यसको भोलिपल्ट हामी दुवैजना निको भएको पायौँ ।

त्यसैकारण उनको प्रचार फेरि सुन्न मलाई मन परेन । उनी अर्को मंगलबार रात हेमिल्टन शहरमा बोल्दैछन् भन्ने थाहा पाएँ । हेमिल्टन शहर अकल्यान्डबाट करिब १२० किलो मिटर टाढा पर्दथ्यो ।

अध्याय आठ म अलिकल्य

मंगलबारको साँझ मैले खाना अलिक छिटो खाएँ अनि कार पार्कमा कार भएकोतिर गएँ । त्यस बेला प्याट पनि आफ्नो कारतिर जाँदै थिइन् । हाम्रो बिचको संचार लगभग शुन्य भइसकेको थियो तर उनले मलाई सोधिन्, “तपाईं कहाँ जाँदैहुनुहुन्छ ?” मैले भने, “हेमिल्टन” । उनले भनिन् “म पनि त त्यतै जाँदैछु ।” त्यसो भनेपछि उनी मेरो कारमा चढिन् र हामी संगसँग हेमिल्टन तिर लाग्यौं ।

सयौं मानिसहरूको उपस्थितिमा ठूलो हलभित्र सभा सम्पन्न भइरहेको थियो । फेरि प्रचारकले मानिसहरूको कुनै न कुनै प्रकारको शारीरिक अवस्थाको बारेमा वर्णन गर्दै थिए र मानिसहरू निश्चित रूपमा अगाडि आइरहेका थिए । त्यहाँ गजबको चाँगाइ भइरहेको थियो र मैले परमेश्वरको शक्ति देखिरहेको कुरा नकार्न सकिन । प्रचारकले बचन बोले अनि येशू प्रभुलाई आफ्नो जीवन अर्पण गर्न चाहने मानिसहरूलाई अगाडि आउन आह्वान गरे । म अगाडि जाँदिन भनेर मैले फेरि निश्चय गरे । म चर्च जाने विश्वासी थिएँ र मैले चर्चको महत्वपूर्ण कामहरू सम्हाली सकेको थिएँ । प्रचारकले गरेको आह्वान मेरो निमित्त होइन भन्ने मैले सोचे । घर फर्कँदै गर्दा अर्को सभामा जाउँ-जाउँ लाग्यो । मलाई जाउँ-जाउँ लागेको सभा भोलिपल्ट त्यसै हलमा सम्पन्न हुन गइरहेको थियो । मैले सतर्क भएर प्याटलाई सोधे, “तिमी भोलिको सभामा आउन तयार छौं ?” उनले “छु” भनेर फ्याट्ट उत्तर दिइन् । विद्यालय विदा भएको कारण हाम्रा चार जना छोराछोरीहरू घरमै थिए । भोलिपल्ट हामी छ जना प्रचार सभामा सहभागी भयौं । फेरि पनि प्रचारकले मानिसहरूको चङ्गाइको निमित्त परमेश्वरमा पुकारा गरे र त्यहाँ अचम्मलाग्दो केही चङ्गाइका आश्चर्यकर्महरू भए । प्रभु येशूमा आफ्नो जीवन अर्पण गर्नको निमित्त मानिसहरूलाई उत्साह दिँदै प्रवचन दिए । बचनको समापन गर्ने समयमा आफ्नो जीवन प्रभु येशूमा अर्पण गर्न चाहने व्यक्तिहरूले आफ्नो हात उठाउनु होस् भनेर उनीहरूलाई अनुरोध गरे । उनले मानिसहरूलाई हात उठाउन होस् भन्दै निमन्त्रणा गर्दा निकै लामो समय लाग्यो । वास्तवमा समय निकै लामो लागेकोले मलाई उकुसमुकुस हुन थालिसकेको थियो र प्रचारकले निमन्त्रणा गर्न रोकेपनि हुन्थ्यो जस्तो मलाई भइरहेको थियो । उनले मसँग मिल्दोजुल्दो व्यक्तिको बारेमा चर्चा गर्न लाग्दैथिए ।

ख्रीष्टमा समर्पण गर्ने उत्कट चाहना मभित्र बढिरहेको मैले आभास गरे । केही वर्ष पहिले प्रचारक बिली ग्राहमको सभामा पनि मलाई त्यस्तै हुटहुटी भएको थियो । हुटहुटी मभित्र भनभन तिब्र हुँदै गइरहेको थियो । म सभाबाट निस्किएर आउन चाहन्थे तर एकपट्टि मेरा परिवार थिए भने अर्कोतिर भित्ता थियो । त्यस्तो चाहना मभित्र बढ्दै गरेको मैले अनुभूति गरेको समयमा म धेरै समयसम्म चुप लागेर रहन सकिँतन भन्ने मलाई थाहा भयो । मेरो जीवनमा शुन्यताको बोध भइरहेको थियो । यो कुरा मलाई थाहा थियो । प्रचारकले फेरि पनि भने धेरै पटक भनिरहे, “सबैले शिर निहुराउनुहोस् अनि आँखा बन्द गर्नुहोस् । यदि कसैले प्रभु येशूमा जीवन अर्पण गर्न चाहनुहुन्छ भने कृपया हात खडा गर्नुहोस् ।”

म चुप लागेर बसिरहन सकिन । परमेश्वरमा जीवन अर्पण गर्ने ईच्छा एकदमै बढेर गयो । यदि मैले केही पनि गरिन भने म करिब बिस्फोट हुने अवस्थामा पुगिसकेको छु भन्ने मलाई अनुभूति भयो । अरुले आँखा चिम्नेको छ कि छैन साथै शिर निहुराएको छ कि छैन भनेर थाहा गर्न यताउता पल्ल्याकपुलुक हेरेँ अनि कसैले पनि नदेखून् भनेर छिटोछिटो हात माथि उठाउने र तल झार्ने गरेँ । तर परमेश्वरले मलाई देख्नुभएको थियो ! प्याट र हाम्रा परिवारका सबै सदस्यहरूले आफ्नो हात खडा गरिरहेको मैले देखेँ ।

प्रचारकले हात उठाउनुहुने सबै जना अगाडि आउनुहोस् भनेर अनुरोध गरे । मैले त्यसबेला कसले के भन्ला भन्ने कुराको मतलब राखिन । खेल समाप्त भयो । मैले सबै मानिसहरूको सामुन्ने खडा भएर येशू प्रभुलाई मेरो प्रभु र मुक्तिदाता भनेर स्वीकार गर्नु थियो ।

बाइबलले भन्दछ यदि हामीले मुखले येशूलाई स्वीकार गरेर हृदयबाट विश्वास ग-यौं भने हाम्रो उद्धार हुनेछ । त्यस रात मैले त्यसै गरे । त्यसपछि मेरो जीवनमा केही कुरा हुन गइरहेको थियो । प्रचारकले हामीलाई प्रार्थनामा अगुवाइ गरिसकेपछि पवित्र आत्माको बप्टिष्मा हुन र अन्य भाषाको दान पाउन चाहनेहरूलाई सभाको छेउपट्टि गएर प्रार्थनाको लागि तयार हुनु भनेर अनुरोध गरे । यो कुरा मेरो निमित्त थिएन । अन्य भाषाको दान भनेको अहिलेको समयको लागि पनि हो भनेर म विश्वास गर्दिन थिएँ । अन्य भाषाको वरदान पाउन जाने मानिसहरूको म आलोचना गर्दथेँ । त्यसबेला मारियाले मतिर फर्केर भनिन्, “बाबा, तपाईंलाई यो वरदानको खाँचो छ ।” मारियाले आफ्नो ओह्यानमा घुँडा टेकेर प्रभु येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनेर विश्वास गरेको मलाई थाहा थिएन । मारियाले पनि अन्यभाषा बोलिन् । म मारियालाई अगाध माया गर्दथेँ । मैले उनको कुरालाई इन्कार गर्न सकिँदैन थिएँ । उनले मलाई अन्य भाषाको दान पाउनुपर्छ भनेर उत्साह दिएको हुनाले म पनि अरु मानिसहरूसँगै एक छेउमा लागेँ । प्याट र हाम्रा सबै परिवार पनि त्यतैतिर लागे । त्यहाँ रहेका लगभग ४० जनाजति मानिसहरूमध्येमा अधिकांश महिलाहरू नै थिए । प्रचारकले जसै उनीहरूको निमित्त प्रार्थना गर्न लागे, त्यतिबेला कतिपय मानिसहरूले अचम्मको आवाजहरू निकाल्न थाले र लोटे भने कतिपयहरू भने रुन थाले । म त्यहाँबाट भाग्न चाहन्थे तर मारियाले भने मलाई हेरिरहेकी थिइन् । अर्को कुरा प्रचारकले यसो भन्दै ममाथि हात राखेर प्रार्थना गरे, “भाइ, मुख खोलेर जोरले बोल्नुहोस् ।” जब मैले उनले भनेभैँ गरेँ, मेरो मुखबाट अचम्मको भाषा फट्पटायो । म अवाक भएँ । प्रचारक ठूलो स्वरमा “हल्लेलेयाह” भन्दै चिच्याउँदै जोडसँग उफ्रे । न्यूजिल्यान्डको सबैभन्दा जब्बरे व्यक्तिलाई परमेश्वरले तोड्नु भयो भनेर प्रचारकले सोचेको हुनुपर्छ ।

अध्याय नौ नयाँ जन्म पाएँ

त्यो रात घरतिर फर्कन्दै गर्दा म अलमल भइरहे । तर भोलिपल्ट ओछ्यानमा बसेर भ्यालबाट बाहिर हेर्दा मैले जे देख्दै थिएँ, त्यसमा मलाई विश्वासै लागिरहेको थिएन । मैले त्यति हरियो घाँस, त्यति सुन्दर रुखहरू कहिले देखेको थिइन न त चराहरूले त्यति सुन्दर रीतिले गाएको कहिले सुनेको थिएँ ।

म आफ्नो कार्यलयतिर कारमा जाँदै गर्दा मैले नीलो आकाशमा जब नजर लाएँ, मैले धरतीलाई नयाँ आँखाले हेरिरहेछु भन्ने मलाई महसुस भयो । परमेश्वरले मेरो आत्मालाई कैदबाट छुटाएर ल्याउनुभएको रहेछ भन्ने मलाई अनुभूति भयो । मेरो कार परमेश्वरको उपस्थितिले भरिएको थियो ।

अन्य मानिसहरूलाई मेरो अनुभव बताउनको निम्ति कतिपनि अलमल गर्न चाहिन । म कार्यलयतिर लाग्दै गर्दा कसलाई मेरो अनुभव बताउँ भनेर वरिपरि नजर लाएँ । त्यहाँ एकजना वकिल थिए, उनीसँग मैले धेरैवटा चर्च समितिमा रहेर काम गरेको थिएँ । अन्य मानिसहरू हामी भएको ठाउँबाट गएपछि हामी मात्र हुनेछौं भन्ने मैले आशा गरेको थिएँ ।

अन्ततः बाटोमा हामी दुईजना मात्र बाँकी रह्यौं । त्यसपछि मैले यसो भने, “रन, म तपाईंलाई एउटा कुरा बताउनु चाहन्छु । त्यो के हो भने म नयाँ गरी जन्मेको छु अनि अन्य भाषा पनि बोल्छु ।” अचम्म मान्दै उसले मतिर हेर्‍यो । जब उ आफ्नो तलामा पुग्यो, केही नबोलिकन मलाई हेरेर मात्र बाहिर निस्क्यो ।

स्पष्ट रूपमा भन्नुपर्दा, अन्य मानिसहरूलाई आफ्नो अनुभव बताउने प्रयत्नमा म त्यति तयारी थिइन । तर पनि मैले दुईजना मेरा मुख्य कानूनी साथीहरूलाई आफ्नो अनुभव बताउने निर्णय गरेँ । उनीहरूलाई मेरो कार्यलय कक्षमा डाकेँ अनि मैले नयाँ जन्म र अन्य भाषा कसरी पाएँ भनेर उनीहरूलाई बताएँ ।

उनीहरूले एकआपसमा मुखामुख गरे, केही पनि नबोलीकन उनीहरू अर्को कक्षतिर लागेर कुराकानी गरे । उनीहरूले फलानालाई केही गंभिर प्रकारको गडबडी भएको हुनुपर्छ भनेर बिचार गरे ।

बल्ल मैले येशू जीवनमा हुनुको वास्तविकता थाहा पाएँ । म उहाँलाई प्रार्थना गर्न सक्छु र उहाँले मेरो प्रार्थना सुन्नुहुन्छ भन्ने मलाई थाहा थियो । जीवनमा पहिलो पटक मैले निर्धक्क भएर परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्न सकेँ । उहाँ वास्तविक हुनुहुन्छ भन्ने मलाई भयो ।

कार्यलयको ढोका बन्द गरेँ अनि घुँडा टेकेर परमेश्वरलाई भने, “तपाईंले मलाई जे गर्नुभयो, त्यस्तै मेरा वकिल मित्रहरूसँग पनि गर्नुहोस् र त्यो काम क्याथोलिक व्यक्तिबाट शुरू गर्नुहोस् किनभने उ सबैभन्दा सजिलो व्यक्ति हुनेछ ।” मेरा कानूनी मित्र टेरी वे अति खुल्ला स्वभावको व्यक्ति हुन् भन्ने कुरा मलाई थाहा भएकोले उसले त कुरा सुन्छ होला भन्ने सोचेको थिएँ ।

लगभग एक हप्तापछि उ मेरो कार्यालय कक्षमा आए र उनलाई क्याथोलिक क्यारिस्मेटिक प्रार्थना सभामा बोलाइएको कुरा बताए । मैले उसलाई जानु नि भनेर अनुरोध गरेँ । छ हप्तापछि उनी मेरो कार्यालय कक्षमा एक विहान आएर म त नयाँ गरी जन्मेको छु साथै अन्य भाषा पनि बोल्छु भनेर मलाई बताए । तब हामी दुईजना भयौं । यदि कोही दुईजना एकै मनको भएर पृथ्वीमा प्रार्थना गर्दछ भने त्यो कुरा स्वर्गमा भइसक्ने छ भन्ने कुरा मैले वाइबलमा पढेको थिएँ ।

हामीले मिलेर हाम्रा अग्रज कानूनी मित्र मोरिस टेट्ली जोन्सको निम्ति प्रार्थना गर्न शुरू गर्‍यौं ।

मैले युनिभर्सल होममा प्रार्थना सङ्गतिको शुरुवात गरेँ, त्यहाँ धेरैजसो सहकर्मी साथीहरू आउने गर्दथे । हामीचाहिँ इसाईहरू हौं भनेर घर किन्ने मानिसहरूलाई सफासँग बताउने गर्दथ्यौं । त्यसको अर्थ हामीहरूले इमान्दारिताको उच्च मापदण्ड राख्नुपर्छ भन्ने थियो ।

पछिल्ला १० वर्षमा कम्पनी गजबले फस्टाउँदै गयो ।

अध्याय दश परिवर्तन भएको परिवार

मैले प्रभु येशूलाई आफ्नो जीवन अर्पण गरेपछि घटेको सबैभन्दा महत्वपूर्ण घटना भनेको हाम्रो वैवाहिक जीवन पूर्णरूपमा नयाँ भयो । एकआपसमा भरोसा बढेर गयो र बाँकी ३५ वर्षमा हामीले कहिलेपनि गंभिर भगडा गरेनौं । प्याटको निम्ति म परमेश्वरलाई धन्यवाद दिने गर्दथेँ र अन्य कुनै मानिसले उनलाई नपाएकोमा म कृतज्ञ थिएँ ।

हाम्रा छोराछोरीहरू पनि सुध्रिन्दै गए । पावल कति छिटो परिवर्तन भएर उनी परमेश्वरको खाँटी मानिस बनेका थिए । तब परमेश्वरले प्रोमिश किपर संस्थालाई न्युजिल्याण्डमा डोन्याउनु भयो र त्यस संस्थाले मानिसहरूलाई परमेश्वरको मानिस हुन उत्साह दिने गर्दछ । गत ११ वर्षको समयमा ५०,००० पुरुषहरू प्रोमिश किपर सम्मेलनमा सहभागी भइसकेका थिए र त्यसको परिणामस्वरूप हजारौं परिवारहरू पुर्नस्थापित भए ।

हाम्रो छोरा जोन प्रोमिश किपरको डाइरेक्टर हुन् । उ परमेश्वरमा धेरै अगाडि बढेको मानिस हो ।

हाम्रा सबै छोराछोरीहरू परमेश्वरमा भरोसा गर्ने मानिस भएका छन् र उनीहरूको वैवाहिक जीवन राम्रो छ । हाम्रा १६ जना नातिनातिनीहरू छन् । उनीहरू येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनेर चिन्न सक्ने पाका भईसकेका छन् । हरेक महिनामा हामी सपरिवार मिलेर खाना खाने गर्दछौं र त्यस समयमा सबैजना भेला हुन्छन् । सँधैँजसो हामी २६ जना भेला हुने गर्दछौं ।

हाम्रो परिवारमा येशू प्रभु मुक्तिदाता र उद्धारकर्ता नहुनुभएको भए माथि उल्लेखित कुनै पनि कुरा हाम्रो जीवनमा हुँदैन थियो ।

अध्याय श्यघार येशूको साक्षी

येशूमा हाम्रो नयाँ जन्म भएको एक हप्ताभित्र प्याट र मैले घरमा प्रार्थना सङ्गति शुरु गर्ने निर्णय गर्‍यौं । शुरुको प्रार्थना सङ्गतिमा पाँच जना मानिसहरू सहभागी भएका थिए । त्यसपछि सहभागी संख्या तिब्ररूपमा बढ्दै गयो । हामी सबै मिलेर प्रार्थना गरेको हुनाले परमेश्वरको शक्ति एकदमै साक्षात् हुँदै गयो । हामीले आठ वर्षसम्म प्रत्येक हप्ता प्रार्थना सङ्गति गरिरह्यौं ।

हाम्रो ठूलो घर छ । हामीले २०० कुर्सीहरू राखेका ल्याएर राख्यौं र प्रत्येक व्यक्तिले के के हुँदछ भन्ने कुरा देख्न सक्नु भनेर एउटा टेलिभिजन पनि जडान गर्‍यौं । हामीले पवित्र आत्माको वरदानको विषयमा निम्न कुराहरू सिक्न थाल्यौं, जस्तै: भूत धपाउने, आत्मा छुट्याउने, विश्वास, चङ्गाइ, आश्चर्यकर्म, अगमवाणी, अन्य भाषासम्बन्धी सार्वजनिक प्रवचन साथै अन्य भाषाको अनुवाद, बुद्धि तथा ज्ञानको शब्दहरू । हामीले पवित्र आत्माको अभिषेक सम्बन्धी सिक्‍यौं ।

मानिसहरू प्रभुमा बाँच्न र निको हुन थालेकोले प्रार्थना सभा प्रख्यात हुँदै गयो । हामीले चङ्गाइ सम्बन्धी ठूल-ठूला आश्चर्यकर्महरू देख्न पायौं । आठ वर्षको अवधिमा दशौं हजार मानिसहरू प्रार्थना सभामा सहभागी भए र हजारौं मानिसहरूले प्रभु येशूलाई आफ्नो प्रभु र मुक्तिदाता भनी चिन्ने मौका पाए । प्याट र म मिलेर सुसमाचार प्रचारकको रूपमा सभाहरूको आयोजना गर्न थाल्यौं । संसारको विभिन्न देशहरूमा गएर हामीले सयौं सभाहरूमा बचन बोलेका छौं साथै हजारौं मानिसहरू प्रभुमा आएको देखेका छौं । हाम्रो घरमा आएका आगन्तुकहरूले यस घरमा एक प्रकारको शान्ति छ भनेर चर्चा गर्दथे । परमेश्वरको उपस्थितिले शान्ति भएको हो भन्ने कुरा हामीलाई थाहा थियो ।

हामीले पवित्र आत्माको शक्ति र अभिषेकमा पूर्ण एकतामा मिलेर काम गर्ने गर्दथ्यौं ।

हाम्रा अर्का मुख्य कानुनी मित्र मोरिश टेट्ली जोन्स प्रार्थना सभामा उपस्थित भएका थिए । केही समयपछि उनले पनि घुँडा टेकेर प्रभु येशूलाई आफ्ना व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर स्वीकार गरे । हामीसँग बल्ल इसाई कानुनी अभ्यास भयो । तनावपूर्ण वैवाहिक समस्या भएका अधिकांश मानिसहरू परामर्शको निम्ति हामीकहाँ आउने गर्दथे, हामीले धेरैको वैवाहिक जीवन बचाइ हुनबाट जोगाइदियौं ।

मैले सन १९७१ मार्च १० मा प्रभु येशूलाई पढ्याउने निर्णय गर्दाखेरि मैले सम्पूर्ण रूपमा अन्धकारदेखि उज्यालोमा, शैतानको शक्तिदेखि परमेश्वरको शक्तिमा फर्कने निर्णय गरेको थिएँ । धेरै जना मानिसहरू पापबाट पूर्ण रूपमा फर्कन नसकेको कुरा मैले पत्ता लागेको छु । पापको परिणामले उनीहरूको जीवनमा अझ पनि धेरै संघर्षहरू छन् । हामीले पापबाट पूर्णरूपले फर्कने निर्णय गर्दछौं भने हाम्रो जीवनमा पापको शक्ति हराएर जान्छ । पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा हामी परमेश्वरलाई मनपर्दो जीवन जिउन सक्षम हुनेछौं । हामीले परमेश्वरलाई मनपर्दो जीवन जिउछौं भने परमेश्वरको शान्ति हाम्रो जीवनमा भरपूर हुनेछ । पापको ज्याला मृत्यु हो भने परमेश्वरको वरदानचाहिँ हाम्रो प्रभु येशूमा अनन्त जीवन हो भनेर बाइबलले बताउँदछ ।

अध्याय बाह्र परमेश्वरको आश्चर्यकर्म

विगत ३५ वर्षको समयदेखि मेरो दैनिक जीवनमा परमेश्वरको उपस्थिति थाहा गरेको छु । प्रार्थनाको प्रतिफल स्वरूप मैले प्रायः गरेर परमेश्वरको महान आश्चर्यकर्म देखेको छु ।

एक्काईस वर्षअघि मैले आफ्नो सबै कम्पनीहरू बेच्ने निर्णय गरेको बेला परमेश्वरले राम्रो दाममा कम्पनी खरीद गर्ने मानिस जुटाइ दिनुभयो । त्यही दामले गर्दा नै मानिसहरूबाट एक पैसा पनि नमागीकन हाम्रो सेवाकाइलाई निरन्तरता दिन हामीलाई सक्षम तुल्यायो । हामीलाई निमन्त्रणा दिने मानिसहरूले हाम्रो आफ्नो यात्रा र अन्य खर्चहरू व्यहोर्न नसक्दा पनि विभिन्न देश तथा शहरहरूमा यात्रा गर्दै सेवाकाइ गर्नको निमित्त हामी सक्षम भएका छौं । सन १९८७ मा विश्वव्यापी शेयर बजार खस्कुनु १० दिनअघि न्युजिल्यान्डको उत्तरी अकल्यान्डको सानो समुदायमा बोल्नको निमित्त बचन तयार पारिरहेको बेलामा परमेश्वरले मसँग स्पष्टरूपमा बोल्नुभयो । बचन यूहन्नाको सुसमाचार १० बाट तयार गरेको थिएँ, जहाँ “मेरा भेडाहरूले मेरो स्वर सुन्छन्” भनेर येशूले भन्नुभएको छ । तेरा सबै शेयरहरू शेयर बजारमा बेच्नु भनेर परमेश्वरको स्पष्ट आवाज मकहाँ आयो । यदि मैले त्यो आवाज नसुनेको भएँ मैले लगभग धेरै कुरा गुमाउने रहेछु ।

मेरो बुबा ७७ वर्षको हुनुहुँदा उहाँलाई ठूलो विमार लाग्यो । डाक्टरहरूले उहाँलाई आशा मारेका थिए । उहाँ बेहोश हुने गर्नुहुन्थ्यो । उहाँको कलेजो र मृगौला काम नलान्ने भइसकेका थिए । म मनमनै सोच्ने गर्दथेँ, “मेरो बुबा धेरै लामो बाँचिसक्नु भएको छ र सायद यो उहाँको परमेश्वरकहाँ जाने समय होला ।” केही दिनपछि परमेश्वरले मसँग बोल्दैगर्नु भएको र मेरो बुबा प्रभुमा बाँच्नु भएको छैन भन्ने परमेश्वरबाट मैले स्पष्ट आभास पाएँ । मेरो बुबा धेरै वर्षदेखि परमेश्वरबाट टाढा हुनुभएको थियो । परमेश्वरको भक्ककाइले गर्दा मैले उहाँको निमित्त हरेक बिहान आठ हप्तासम्म प्रार्थना गर्दैरहेँ अनि उहाँलाई अस्पतालमा भेट्न गइरहेँ । तपाईंको बुबा बाँच्नु हुन्न भनेर मलाई डाक्टरहरूले घरिघरि भनिरहन्थे एक बिहान आठ हप्तापछि म अस्पतालको कोरिडर भएर जाँदैथिएँ परमेश्वरले तेरो बुबालाई मैले निको पारेको छु भनेर स्पष्ट आवाजमा मसँग बोल्नुभयो । मैले तेरो बाबुलाई अरु सात वर्षको आयु थपिदिएको छु भनेर पनि परमेश्वरले भन्नुभयो ।

उहाँ बस्नुभएको कोठामा पुग्ने बेलामा डाक्टरले आफ्नो कार्यकक्षबाट निस्केर मलाई भने, “आएर बाबुलाई हेर्नुहोस् ।” जब म बुबाको कोठाभित्र पसेँ, बेहोश भएर नाकमा अक्सिजन लाइरहनुको साटो उहाँ ओछ्यानको छेउमा पूर्ण होशमा बसिरहनुभएको थियो । उहाँ जुरुक्क उठेर सञ्जो मानिसले भैं भन्नुभयो, “बिल, तिमीलाई कस्तो छ ? ”

मैले डाक्टरलाई मेरो बुबा कसरी निको हुनुभयो भनेर सोधेँ । उहाँ बित्नुभएछ भनेर हामीले उहाँको शरीरबाट सबै ट्यूब तानेर निकाल्यौं तर उहाँ त तुरुन्तै बौरिनु भयो भनेर डाक्टरले भने । त्यस बेला मैले अकल्यान्ड टेलिफोन बुकबाट मेरो नाम हटाईसकेको थिएँ । कारण एउटै थियो—धेरै मानिसहरूले मलाई प्रार्थना गरिदिनु भनेर फोन गर्दथे र म त्यसो गर्न सकिदैन थिएँ । मेरो बुबा त्यही जिल्लामा बस्नुहुन्थ्यो र उहाँको पारिवारिक परिचय र थर मेरोजस्तै भएकोले उहाँलाई मानिसहरूले फोन सम्पर्क गर्न थाले ।

मेरो बुबाले मानिसहरूको निमित्त प्रार्थना गर्न थाल्नुभएको र उहाँले आफ्नो जीवन प्रभुमा अर्पण गर्नु भएको कुरा मैले पछि थाहा गरेँ । त्यसपछि म उहाँकहाँ बेलाबखत गएर उहाँको निमित्त व्यक्तिगतरूपमा प्रार्थना गरिदिन्थेँ । उहाँले निरन्तर स्वस्थ जीवन जिउनुभयो । सात वर्षपछि उहाँ निको हुनुभएकै बारमा उहाँ स्वस्थ परिक्षणको निमित्त अस्पतालमा जानुभएको थियो । बुबालाई भेट्न भनेर म सोमबार दिउँसो उहाँकहाँ गएको अफ्नो पनि मसँग ताजा सम्झना छ । खुट्टा फारेर ओछ्यानको छेउमा उहाँ बसिरहनुभएको थियो । तर भोलिपल्ट बिहान तीन बजेतिर अस्पतालबाट मलाई फोन आयो । मेरो बुबा आफ्नो ओछ्यानमा उठेर बस्नु भएपछि सानो आवाज निकालेर बित्नु भएछ । परमेश्वरले जे भन्नुभएको थियो, सो कुरा उहाँले पूरा गर्नुभयो ।

सन १९८६ मा इथोपियाको दुर्गम क्षेत्रमा अनिकाल पिडित मानिसहरूको बीचमा वर्ल्ड भिजनको काम निरीक्षण गर्न भनेर म त्यस संस्थाको प्रतिनिधिसँग गएको थिएँ । हामी पहिलो रात राजधानी एडिस अबावामा बास बसेका थियौं । त्यसबेला इथोपिया बाह्य जगतसँग सम्पर्क नभएको कम्युनिष्ट देश थियो ।

प्याटले हाम्रो छोरो जोन आज रात पनि काट्दैन होला किनभने पेटमा डरलाग्दो घाउ भएकोले अस्पतालमा भर्ना भएको छ भनेर मलाई फोनमा भनिन् । म घूँडामा बसेर त्यस विषयमा प्रार्थना गरेँ । परमेश्वरले मलाई त्यस रातमा व्यवस्थाको ३३ : २६-२७ दिनुभयो ।

“यशूरुनका परमेश्वरजस्तो अरु कोही छैन, जो तिमीहरूको सहायताको लागि आकाशमाथि सवारी हुन्छ, र आफ्नो प्रतापमा बादलमाथि । अनन्तका परमेश्वर तिमीहरूको वासस्थान हुनुहुन्छ, र मुनितिरचाहिँ सनातनका पाखुराहरू छन् । त्यसलाई नाश गर भन्दै उहाँले तिमीहरूका शत्रुहरूलाई धपाउनुहुनेछ ।”

जोन त्यो रात बाँच्यो र भोलिपल्ट विहान उ पूर्णरूपमा चढ्दा भयो । म घर आइपुग्दा प्याटले मैले जोनको निमित्त प्रार्थना गरे भनेर मलाई बताइन् । जोनको निमित्त मलाई परमेश्वरले धर्मशास्त्र दिनुभयो भनेर उनले मलाई भनिन् । मैले पाएकै धर्मशास्त्र उनले पनि पाएकी रहिछन् ।

म पृथ्वीको अर्कै छेउमा भए तापनि परमेश्वरले बाइबल धर्मशास्त्रका हजारौं खण्डहरूमध्येबाट प्याट र मलाई उही पद दिनुभयो ।

बीस वर्षअघि मलाई सिङ्गापुरको एडिलकन चर्चमा बोल्न निमन्त्रणा दिइएको थियो । मैले बचन बोल्दै गर्दा परमेश्वरले मलाई गिर्जाघरको टुप्पोमा मृत्युको दूत बसेको दर्शन दिइरहनुभएको थियो । बचन बोल्न एकछिन स्थगित गरेर दर्शनको बारेमा विशपलाई बताएँ ।

विशपले यो दर्शन परमेश्वरबाटको हो भनेर म स्वीकार गर्दिन भनेर मलाई भने, किनभने दोस्रो विश्व युद्धको समयमा जापानीहरूले २० जना अस्ट्रेलियन नर्सहरू चर्चको चौरमा लिएर आए, उनीहरूलाई गोली हाने र त्यहीँ उनीहरूलाई गाडे । युद्धपछि सम्म उनीहरूको शरीर त्यहीँ रहेको थियो ।

त्यसपछि हामीले चर्चको बाहिरपट्टि फेरो मार्ने र चौरलाई परमेश्वरको नाममा दावी गर्ने विचार गर्‍यो । हामीले फेरो माँदै गर्दा ७४० जेट एरोप्लेनको जस्तै गुडुडु आवाजमा बतास गिर्जाघरको टुप्पोमा बहन थाल्यो, बतास माथिबाट बहँदै मानिसहरू भएकोतिर आयो र सबैलाई भुईँमा पछारिदियो । धर्मशास्त्रअनुसार पेन्तिकोसको दिनमा चेलाहरूमाथि परमेश्वरको शक्ति आउँदा जस्तो आवाज आएको थियो, त्यो बतासको पनि त्यस्तै थियो ।

विशपले कराउँदै भने, “हामीलाई के भइरहेको छ ?” हामी सेवा समापन गर्न चर्चमा फर्कदा परमेश्वर हामीसँग बोल्नु भएको र उहाँले चर्चको टुप्पोबाट अन्धकारको दूतहरूलाई हटाएर आफ्नो महान शक्ति फेरि देखाउनु भएको कुरा हामीले महसुस गर्‍यो ।

यही घटनाले सिंगापुरका हरेक एडिलकन चर्चले पवित्र आत्माको शक्तिमा ठूलो जागृतिको अनुभव गरेका थिए । सिङ्गापुर डायोसिस आज पनि विश्वमा बाइबलअनुसार विश्वास गर्ने धेरै सदस्यहरू भएको प्रमुख चर्चहरूमध्ये एउटा प्रमुख समुहमा पर्दछ ।

“यूथ फोर क्राइष्ट” नामक ख्रीष्टियन संस्थासँग मिलेर ख्रीष्टमस विदाको समयमा १४ वर्षसम्म हामीले अकल्यान्डको वे अफ आइल्यान्ड नोर्थको हाम्रो खेती जग्गामा यूथ क्याम्प आयोजना गर्ने गर्दथ्यौं । त्यस क्याम्पमा औसत उपस्थिति १४०० रहेको थियो । ती क्याम्पमा धेरै युवा-युवतीहरूले नयाँ जीवन पाए ।

पहिलो क्याम्पको रातमा मैले युवा-युवतीहरूका भीडलाई सम्बोधन गरिरहेको थिएँ र पापको पश्चाताप गर्नु भनेर उत्साह दिइरहेको थिएँ, त्यसवेला सिंगापुर चर्चमा जस्तो बतास आएको थियो, त्यस्तै बतास सभाको पछाडिपट्टिबाट मतिर हुरुरु आइरहेको सुने ।

त्यसै बखत मेरो पछाडिपट्टिबाट फेरि त्यस्तै बतास हुरुरु आइरहेको सुने । दुवैतिरबाट आएका बतासहरू बेजोड आवाजका थिए । दुई दिशाबाट आएका बतासहरूको सभाको बीच भागमा भेट भयो र तुरुन्तै युवा-युवतीहरू आफू बसेको सिटबाट यता र उता पछारिए । त्यहाँ भद्रगोल भयो । मानिसहरू डरले चिच्याउन थाले । कतिपयले त्यहाँबाट टाप कसे । अरुहरूचाहिँ भवनको छततिर गए । आयोजकहरू भने अलमलमा परे । ठीक अवस्थामा आइपुग्न दिनभर लाग्यो ।

दुई दिनपछि हामीले युवायुवतीहरूले दिइएका दजनी गवाहीहरू सुन्यौं । ईश्वरीय बतास आएपछि हाम्रो जीवन क्षणभरमा नै परिवर्तन भयो भनेर उनीहरूले गवाही बाँडे । धेरै युवायुवतीहरू गरिब घरानाबाट आएका थिए र परमेश्वरले उनीहरूको जीवन अचम्म तरिकाले परिवर्तन गर्नुभएको सुन्दा तपाईं रुनु बाहेक अरु केही गर्न नै सक्नुहुन्न । उनीहरू ड्रग्सबाट, अनैतिक कामबाट, र त्यस्ता धेरै पापहरूबाट छुटकारा भएका थिए ।

हामीले आयोजना गरेको सभामा धेरै लामो समयदेखि चढ्दाको अनुभव गरेका मानिसहरूलाई गवाही बाँड्नको निमित्त मैले केही समयअघि निम्तो दिएको थिएँ । हामीले त्यसको परिणामस्वरूप ५४ प्रकारको अवस्थाबाट गुज्रेका मानिसहरूको १२४ वटा गवाहीहरू समेटेर डि.भि.डी. बनायौं त्यहाँ २० वर्षभन्दा पुरानो रोगहरू निको भएको गवाहीहरू पनि छन् ।

अध्याय तेह तपाईं नि त ?

हामीले आफ्नो जीवन पूर्णरूपले येशूमा अर्पण गर्नु भन्ने हामीभित्र पवित्र आत्मा बस्नुहुन्छ भनेर बाइबलले बताउँदछ । पवित्र आत्मा हुनुभएकोले विश्वासीमा महान शक्ति हुन्छ साथै विश्वासीले पवित्र आत्माको अभिषेकको अनुभव गर्न सक्दछ । पवित्र आत्माको अभिषेकको अनुभव हुनु नै हामीभित्र परमेश्वरको प्रत्यक्ष उपस्थिति हो । हामीले प्रायःजसो पवित्र आत्माको अभिषेक तातो अथवा साँच्चिकै शक्तिजस्तो अनुभव गर्दछौं र उहाँले हामीलाई विना डर उहाँको बारेमा अरु मानिसहरूलाई बताउने सामर्थ्य दिनुहुन्छ । पहिलो शताब्दीका इसाई मण्डलीहरू यसरी नै निर्माण भएका थिए ।

हामीले उहाँलाई पछ्याउँ भन्ने म तिमीहरूलाई कहिले छोड्ने छैन, कहिले त्याग्ने छैन भनेर परमेश्वरले अभै प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ । हामी भित्र हुनुभएको पवित्र आत्माको शक्तिले विरामीहरूको निम्ति हामी प्रार्थना गर्न सक्छौं, भूतहरू धपाउन सक्छौं साथै अचम्मको आश्चर्यकर्महरू अनुभव गर्न सक्छौं ।

म नयाँ गरी जन्मनुअघि म कठोर वकिल थिएँ । मैले कुनै कुराको अनुभव र स्पर्श नगरी त्यस कुरामाथि म विश्वास गर्दैन थिएँ । मैले परमेश्वरमा आफ्नो जीवन दिइसकेपछि उहाँले अलौकिक कुराहरूप्रति आँखा खोल्दिनुभएर उहाँको उपस्थिति मलाई प्रकट गर्नुभयो । मैले उहाँको प्रतिज्ञा हामीभित्र सत्य भएर रहेको पाएको छु ।

म हरेक दिन बाइबल अध्ययन गर्दछु र सधैं परमेश्वरले मलाई सत्यको विषयमा ताजा प्रकाश दिनुहुन्छ । प्याट र मैले हाम्रो परिवार र अन्य मानिसहरूको निम्ति हरेक दिन प्रार्थना गर्दा हाम्रो प्रार्थनाको सुनुवाई भएको हामीले पाएका छौं ।

परमेश्वर साँच्चिकै हुनुहुन्छ । परमेश्वरको राज्य न त वीर मानिसहरूले न त ठूला भद्र मानिसहरूले न त बुद्धिजीवि मानिसहरूले पाउनेछ । परमेश्वरको राज्य प्राप्त गर्नको निम्ति सानो बालकजस्तै हुनुपर्छ र उहाँको राज्यमा पर्ने इच्छा राखेर उहाँमा आफूलाई अर्पण गर्नुपर्दछ । भन्नुखोजेको कुराचाहिँ यहि हो कि हामीले उहाँमा आफ्नो जीवन अर्पण गरेरमात्र उहाँको राज्यमा प्रवेश गर्न सक्नेछौं । येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरसँग मेरो व्यक्तिगत सम्बन्ध छ । परमेश्वरलाई मलाई वास्ता गर्ने प्यारो पिता र संकष्टको समयमा उहाँलाई पुकार गर्न सक्ने परमेश्वरको रूपमा चिनेको छु ।

म इसाई हुँ भनेर मैले भन्न खोजेको कुरा पनि त्यही नै हो । येशू ख्रीष्टको माध्यमद्वारा धर्मपुत्रको रूपमा स्वीकार गरिएर म परमेश्वरको सन्तान भएको छु । म विश्वासी भएको कारण परमेश्वरले मभित्र वास गर्नको निम्ति पवित्र आत्मा पठाउनुभएको छ अनि उहाँको उपस्थिति म भित्र भएको सधैं थाहा गर्दछु । हामीभित्र रहनलाई पवित्र आत्मा पठाउनेछु भनेर येशू प्रभुले प्रतिज्ञा गर्नुभयो र उहाँले पठाउनुभएको पवित्र आत्मा हाम्रो सहायक हुनुहुन्छ, जस्तो परमेश्वर हाम्रो सहायक हुनुहुन्छ ।

परमेश्वरले उहाँको बचन सुन्न तयार हुने र प्रभु येशूलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर स्वीकार गरीकन परमेश्वरमा आफ्नो जीवन अर्पण गर्न चाहने हरेक व्यक्तिलाई पवित्र आत्मा दिनुहुनेछ ।

मैले ३५ वर्षअघि जिएको पुरानो जीवनमा म कहिलेपनि फर्केर जान चाहन्न । म दुष्ट मानिस थिइन, वास्तवमा मैले धेरै असल काम गर्न प्रयास गरे । असल मानिस स्वर्ग जान्छ भन्नेचाहिँ होइन । हाम्रा असल कार्यहरूले हामीलाई स्वर्गमा पुऱ्याउँदैन । परमेश्वरमा गरिएको विश्वासले मात्र हामी स्वर्ग जान्छौं । यदि असल कार्यले मात्र हामीलाई स्वर्गमा पुऱ्याउने हो भने परमेश्वरको पुत्र प्रभु येशू ख्रीष्टले कुटाइ खानुपर्ने, रगतपछे हुनुपर्ने, कोरा खानुपर्ने, गिल्ला सहनुपर्ने र मर्नलाई क्रूशमा टाँगिनुपर्ने थिएन । परमेश्वरको थुमाको रूपमा उहाँले हाम्रा सबै पापहरू आफैमाथि लिनुभयो र उहाँलाई विश्वास गर्नेहरूलाई अनन्त जीवन दिनुभयो ।

अनन्त जीवन परमेश्वरको वरदान हो । अनन्त जीवन हामीले आर्जन गर्न सक्दैनौं । परमेश्वरमा हाम्रो पाप स्वीकार गरेर, उहाँको सामु आफैलाई विनय तुल्याएर र उहाँलाई हाम्रो जीवनको प्रभु हुन प्रार्थना गरेर हामीले अनन्त जीवन प्राप्त गर्नेछौं ।

येशू तेस्रो दिनमा मरेकोहरूबाट बिउँतनुभयो र उहाँले हामीसँग हुनको निम्ति पवित्र आत्मालाई पठाउनुभयो । यदि तपाईंले आफ्नो “म” लाई उहाँमा अर्पण गर्न तयार हुनुहुन्छ भने तपाईंले उहाँको उपस्थिति आफ्नो जीवनमा अनुभव गर्न सक्नुहुनेछ । परमेश्वरकहाँ पुग्ने एकमात्र बाटो भनेको येशू ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ । उहाँ बाटो, सत्य र जीवन हुनुहुन्छ ।

यदि तपाईं आज राती मर्नुभयो भने तपाईं स्वर्ग जाँदैहुनुहुन्छ, तपाईंलाई थाहा छ ? हामीले फेर्ने सास परमेश्वरबाट नै आएको हो । हाम्रो जीवन पानीको वाफभन्दा बाहेक अरु केही पनि होइन अनि यो एक निमेषमा नै हराइहाल्छ । तपाईं मर्न तयार हुनुहुन्छ ?

मृत्युको घडीमा मेरो आत्माले यस देहलाई जब छोडेको हुन्छ, मैले त्यसबेला आफ्नो धनसम्पति, पैसा अथवा कुनै पनि कुरा लिएर जान सकिदैन । म संसारमा नाङ्गै आएँ र नाङ्गो नै जानेछु ।

मैले यस संसारमा छोड्ने विरासत भनेको मेरा छोराछोरीहरू मात्र हुन् । यदि उनीहरू विश्वासी भएर जिइरहन्छन् भने उनीहरूले पनि परमेश्वरलाई चिन्ने छोराछोरीहरू यस संसारमा विरासतको रूपमा छोड्नेछन् ।

मैले यस संसारमा छोड्ने अर्को विरासत भनेको मेरो “आत्मिक छोराछोरीहरू” मात्र हुन् । ति मानिसहरू भनेका ती हुन् जसलाई मैले प्रभुमा डो-याएको हुन्छु र उनीहरू परमेश्वरको आत्माबाट नयाँ जन्म पाएका हुन्छन् साथै परमेश्वरको सामु पवित्रतामा जिउँछन् । उनीहरू पनि स्वर्गमा प्रवेश गर्नेछन् ।

हामीले प्रायः भुल्ने गरेको सामान्य कुरा यो नै हो । के तपाईं आफ्नो जीवन प्रभु येशूमा अर्पण गर्न र परमेश्वरको आत्माबाट नयाँ गरी जन्मन तयार हुनुहुन्छ ? यदि तपाईं चाहनुहुन्छ भने म तपाईंलाई तलको प्रार्थना गर्नुहोस् भनेर उत्साह दिनचाहन्छु :

“प्यारो स्वर्गमा हुनुहुने परमेश्वर पिता, म तपाईंको पुत्र येशू ख्रीष्टको नाममा तपाईंकहाँ आउँदछु । म मेरा सबै पापहरूको क्षमा माग्दछु । तपाईंले येशू ख्रीष्टलाई मेरो पापको दण्ड तिर्न र मलाई अनन्त जीवन दिन भनेर संसारमा क्रुशमा मर्न पठाउनुभयो भनीकन म विश्वास गर्दछु । तेस्रो दिनमा येशू प्रभु मृत्युबाट बाहिर उठ्नु भइकन परमेश्वरको दाहिने बाहुलीमा बस्नुभएको छ भनेर विश्वास गर्दछु । अब म तपाईंतिर फर्कन चाहन्छु । मेरा सम्पूर्ण पापहरूबाट म फर्केर आएको छु र तपाईंलाई मुक्तिदाता र प्रभु बनाउन चाहन्छु । मलाई बचाउनु भएको लागि प्रभु तपाईंलाई धन्यवाद ।”

यदि तपाईंले विश्वास गरेर यो प्रार्थना गनुभएको हो भने परमेश्वरले प्रार्थना सुन्नुहुनेछ । तपाईं बाइबललाई पूर्ण रूपमा विश्वास गर्ने मण्डलीमा जानुपर्छ र दिनहुँ बाइबल पढ्नुपर्छ । सकेसम्म तपाईंले चाँडै पानीको बप्तिष्मा लिनुपर्छ ।

तपाईंले पवित्र आत्माको बप्तिष्मा चाहनुपर्छ साथै अन्य भाषामा बोल्नु पर्दछ । यसो गर्नुभएमा तपाईंले येशू ख्रीष्टको बारेमा अरुहरूलाई सुसमाचार सुनाउँदा, बिरामीहरूलाई निको तुल्याउँदा साथै भूतहरू भगाउँदा शक्ति मिल्नेछ । तपाईंले पवित्र आत्माको शक्ति थाहा गर्नुहुनेछ अनि परमेश्वरको प्रेमले तपाईंको जीवन भरिरहनेछ ।